

MUHTEŞEM KAOS

Kami Garcia
&
Margaret Stohl

Çeviri
Özge Burçak Aydınalp

 epsilon®

Annelerimize...

Susan Raca; bebek sincaplarını göz damlası şişesiyle besledi

&

*Marilyn Ross Stohl; araba kullanmaya başlamadan önce
traktör kullanmaya başladı.*

Onlar hakiki Gatlin şeftalileri.

*Kargaşa ve huzur, karanlık ve ışık-
Tek bir zihnin işleyişi gibiydi hepsi, hatlarıydı
Aynı yüzün, bir ağacın açan çiçekleriydi;
Büyük Kıyametin karakterleri,
Ebediyetin türleri ve simgeleri,
İlkinin, sonuncunun, ortasında ve ebedi.*

WILLIAM WORDSWORTH, *Başlangıç: Altıncı Kitap*

ÖNCE

Jatlı ve Juşlu

Gatlin’de iyi şeylerin daima kötülerle bağlantılı olması tuhaf. İnsan bazen birbirinden ayırt etmekte zorlanıyor. Ama her şekilde, Amma’nın da deyişiyse tatlının yanında tuzluyu ve de tekmelerle öpücükleri bir arada alıyoruz.

Bu her yerde böyle mi bilmiyorum. Ben sadece Gatlin’i bilirim ve bildiğim şey şu: Kilisede Hemşirelerin yanındaki her zamanki yerime döndüğümde, bağış tabağıyla beraber ortada yalnızca Bluebird Kafé’de hamburger çorbası servisine son verildiği, şeftalili turta mevsiminin geçmekte olduğu ve *birkaç holiganın* General’s Green’in yakınlarındaki yaşlı meşenin orada duran lastik salıncağı çaldığı haberleri dolanıyordu. Cemaatin yarısı hâlâ annemin Kızıl Haç tipi dediği ayakkabılarla halıyla kaplı zeminde ağır ağır yürümekteydi. Sanki diz üstü çorapların bittiği yerde beliren mor dizlerden oluşmuş bir deniz nefesini tutmuş bekliyor gibiydi. En azından ben tutuyordum.

Ancak Hemşireler, hâlâ kıvrılmış el boğumlarını yanlış sayfalarına bastırdıkları ilahi kitaplarını açık tutmaya devam ediyordu; kırışmış mendillerini karaciğer lekeleriyle kaplı elleriyle sımsıkı kavramaktaydılar. Hiçbir şey melodiye eşlik etmelerine engel olamazdı; yüksek ve tiz bir sesle, sanki birbirlerinin sesini bastırmak ister gibi ilahi söylüyorlardı. Prue Hala hariç. Üç yüz notadan belki üçünde kazara doğru ses uyumunu yakalamıştı ama kimsenin umurunda değildi. Bazı şeyler değişmek zorunda değildi, belki de değişmeme-

liydi. Bazı şeyler, Prue Hala gibi, uyumsuz olmak için yaratılmıştı.

Sanki bu yaz hiç yaşanmamış gibiydi ve biz de bu duvarların arasında güvendeydik. Sanki vitraylardan geniş, parlak gün ışığı dışında bir şey içeri zorla giremezdi. Abraham Ravenwood veya Hunting ya da Kan sürüsü giremezmiş gibi. Lena'nın annesi Sarafine ve hatta Şeytan bile. Ellerindeki programları dağıtan yer göstericilerin ateşli misafirperverliğini hiç kimse atlatamazdı. Atlatsalar dahi rahip vaazına devam eder, koro da ilahi söylemeyi sürdürürdü, çünkü Gatlin'de insanları kiliseden ya da birbirinin işine burnunu sokmaktan ancak kıyamet alıkoyabilirdi.

Ne var ki bu duvarların ötesinde, bu yaz hem Büyücü hem de Ölümlülerin dünyasında her şey değişmişti, her ne kadar Gatlin halkı bundan haberdar olmasa da.

Lena, hem Aydınlığı hem de Karanlığı seçerek On Yedinci Ay'ı ikiye ayırmıştı. İblisler ve Büyücüler arasındaki savaş iki tarafın da ölümüyle sonuçlanmış ve düzende Büyük Kanyon genişliğinde bir yarık açmıştı. Lena'nın yaptığı, Büyücülerin On Emri paramparça etmesiyle aynı şeydi. Gatlin halkı bilse, bu konuda ne düşünür diye merak ettim. Asla öğrenmemelerini umdum.

Bu kasaba eskiden kendimi kapana kısırılmış gibi hissetmeme sebep olurdu, nefret ederdim. Şimdiyse dört gözle bekleyeceğim, bir gün özleyeceğim bir yer haline geliyor.

Ve o gün yaklaşıyordu. Bunu kimse benden daha iyi bilemezdi.

Tatlı ve tuzlu, tekme ve öpücükler. Sevdiğim kız bana geri dönmüş ve de dünyayı parçalamıştı. Bu yaz yaşanan şey aslında buydu işte.

Son hamburgeri, şeftalili turtayı ve lastik salıncağı görmüştük.

Ama bir şeyin başlangıcına da tanık olmuştuk.

Dünyanın Sonu'nun başlangıcına.

07.09

Linkarabasan

Beyaz su kulesinin tepesinde dikiliyordum, sırtımı güneşe dönmüştüm. Başsız gölgem, boyalı, ısınmış metalin yüzeyine düşmüş, kenardan kaybolup göğe karışıyordu. Önümde uzanıp giden Summerville'i görebiliyordum, ta göle doğru, 9. Yol'dan Gatlin'e kadar. Burası mutlu olduğumuz yerdi, benim ve Lena'nın. En azından o yerlerden biriydi. Ama ben şu anda mutlu değildim. Kusacakmış gibi hissediyordum.

Gözlerim sulanıyordu ama sebebini bilmiyordum. Belki de ışık yüzündendi.

Haydi ama. Vakit geldi.

Ellerimi yumruk yapıp bıraktım -minik evlere baktım, minik arabalara, minik insanlara doğru- gerçekleşmesini bekledim. Korku karnımda dönüp duruyordu, ağır ve yanlıştı. Sonra o tanıdık kollar belime vurup nefesimi keserek beni metal merdivenlerden aşağı düşürdü. Çenem korkuluğun kenarına vurduğunda sendeledim. Öne atılıp onu üstümden atmaya çalıştım.

Kimsin sen?

Ama ben debelendikçe o bana daha da sert vurdu. Sonraki yumruk karnıma indiğinde iki büklüm oldum. İşte onları o zaman gördüm.

Siyah Converse'lerini. Öyle eski ve yıpranmışlardı ki benim olabilirlerdi.

Ne istiyorsun?

Bir cevap vermesini beklemedim. Boğazına atıldım, o da benimkine. O zaman yüzüne bakabildim ve gerçeği gördüm.

O bendim.

Birbirimizin gözlerine bakıp boğazlarımızı sıkarken su kulesinin kenarından yuvarlanıp düştük.

Aşağı düştüğüm süre boyunca düşünebildiğim tek bir şey vardı.

Nihayet.

Başım zemine bir çatırtı sesiyle vurdu ve bedenim de bir saniye sonra onu takip etti, nevresim bedenime dolanmıştı. Gözlerimi açmaya çalıştım ama hâlâ uyku mahmurluğuyla bulanık görüyordum. Panik hissini geçmesini bekledim. Eskiden rüyalarımda Lena'nın düşmesini engellemeye çalışıyordum, şimdiyse düşen bendim. Bunun anlamı neydi? Neden çoktan düşmüşüm gibi hissederek uyanmıştım?

“Ethan Lawson Wate! Yüce Kurtarıcımız aşkına orada ne yapıyorsun sen?” Amma, insanı, babamın deyimiyle Hades'ten ayırabilecek güçte bir bağırma tekniğine sahipti.

Gözlerimi açtım, ancak tek görebildiğim bir çorap teki, tozun içinde amaçsızca dolanan bir örümcek ve birkaç tane yıpranmış, sayfaları dağılan kitaplardı. *Madde-22. Ender'ın Oyunu. Dışarıdakiler.* Birkaç tane daha kitap vardı. Bunlar yatağımın altındaki heyecan verici manzaraydı işte.

“Hiçbir şey. Sadece camı kapatıyorum.” Pencereme baktım ama kapamadım. Uyurken hep açık bırakırdım. Macon öldüğünden beri böyle yapıyordum -en azından biz öldüğünü sandığımızdan beri- şimdiyse kendimi rahatlatmamı sağlayan bir alışkanlıktı bu. Çoğu insan camları kapalıyken kendini güvende hisseder ama ben kapalı bir camın beni korktuğum şeylerden koruyamayacağını bilincindeydim. Bir Karanlık Büyücüyü ya da Kan Karabasanını uzak tutamazdım.

Herhangi bir şeyin bunu başarabileceğinden emin değildim.

Ama bir yol varsa, Macon mutlaka bulurdu. Büyük Bariyer'den döndüğümüzden bu yana onu pek görmemiştim. Daima tünellerdeydi zaten ya da Ravenwood'u *bağlamak* için bir tür koruyucu büyü üzerinde çalışıyordu. Lena'nın evi On Yedinci Ay'dan bu yana Yalnızlık Kulesine dönüşmüştü. Düzen, yani Büyücü dünyasının düzenini koruyan o hassas denge bozulduğundan beri. Amma da burada, Wate evinde kendi Yalnızlık Kalesini kurmaya çalışıyordu ya da Link'in deyiimiyle Batıl İnanç Kalesini. Amma buna, "Koruyucu önlem almak," diyordu. Pervazların hepsine tuz dökmüş ve babamın çürük merdivenini kullanarak mor mersin ağacımızın her dalına kırık cam şişeler asmıştı. Wader's Creek'te şişeli ağaçlar selviler kadar sıradandı. Link'in annesini Dur&Çal'da her gördüğümde Bayan Lincoln bundan bahsetmişti: "Bugüne kadar o eski şişelerle hiç kötü ruh yakalayabildiniz mi?"

Sizinkini yakalayabilirsek keşke. Söylemek istediğim buydu. Bayan Lincoln tozlu kahverengi bir kola şişesini başına dikti. O şişeyi asabileceğimiz bir ağaç olduğundan emin değildim.

Şimdiyse tek istediğim rüzgârı yakalamaktı. Eski ahşap yatağıma yaslandığımda sıcaklık tenimi okşadı. Ağır ve bunaltıcıydı, üstünüzden atamadığımız bir battaniye gibiydi. Aman-sız Güney Carolina güneşi Eylül ayında biraz olsun hafiflerdi ama bu yıl böyle olmamıştı.

Alnımdaki şişliği ovuşturup duşa girdim. Soğuk suyu açtım. Biraz altında durdum ama hâlâ ılıktı.

Art arda beş kez. Beş gündür sabahları yataktan düşüyordum, Amma'ya kâbustan bahsetmeye de korkuyordum. Eski mor mersin ağacımıza ne asardı kim bilir? Bu yaz olan bitenlerden sonra, Amma yuvasını koruyan bir anne şahin gibi üstüme titremişti. Evden her çıkışımda sanki şahsi Şeffafım-mış, kaçamadığım bir hayaletmiş gibi onu ensemde hissediyordum.

Buna katlanamıyordum. Bazen bir kâbusun sadece bir kâbustan ibaret olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

Kızaran pastırma kokusu alıp suyu daha da açtım, en sonunda soğudu. Ancak kurulanırken, ben yokken camın kapandığını fark ettim.

“Acele et, Uyuyan Güzel. Kitaplara gömülmeye hazırım.” Link’i görmeden önce sesini duydum ama neredeyse tanımayacaktım. Sesi daha derin gelmişti, davul çalıp kötü şarkılar yazmakta ustalaşmış bir çocuk gibi değil de bir adam gibi çıkıyordu.

“Evet, bir şeye gömülesin var ama kitaplar mı emin değilim.”

Yüzeyi çiziklerle kaplı mutfak masamızda onun yanındaki sandalyeye oturdum. Link öyle irileşmişti ki ilkokuldaki minik plastik sandalyelerden birine oturuyormuş gibi görünüyordu.

“Ne zamandan beri okula vaktinde gidiyorsun sen?”

Ocağın başında duran Amma burnunu çekti, bir eli belinde, diğeri de Tek Gözlü Şeytanda, yani tahtadan adalet kaşığıyla omleti itekliyordu.

“Günaydın Amma.” İyi bir vaaz dinleyeceğim belliydi, çünkü kalçalarından birini ötekinden daha yukarı kalkacak şekilde öne çıkarmıştı.

“Bana daha çok öğleden sonra gibi geliyor. Bize katılmaya karar vermen iyi oldu.”

Sımsıcak bir günde sıcak fırının başında durduğu halde bir damla bile terlemiyordu.

Hava koşulları Amma’nın işleri kendi yöntemiyle yapmasını engellemeye yetmezdi. Gözlerindeki bakış bana bunu hatırlatırken, bir kümes dolusu yumurtadan yapılmış omletti mavi-beyaz ejderhalı tabağıma koydu. Kahvaltı ne kadar

büyükse Amma'ya göre yaşanacak gün de bir o kadar büyük olacak demektir. Bu hızda gidersek, mezun olana kadar krep hamuruyla dolu bir küvette yüzen devasa bir bisküviye dönüşecektim.

Tabağımdaki bir düzine yumurtayla yapılmış omlet de bunu inkâr etmenin anlamsızlığını gözler önüne seriyordu. Gerçekten de okulun ilk günüydü.

Jackson Lisesi'ne dönmek için sabırsızlanmam beklene- mezdi. Geçen yıl, Link hariç arkadaşım dediğim herkes bana sanki pislikmişim gibi davranmıştı. Ancak işin aslı, şu anda evden çıkmak için fırsat kolluyordum.

“Ye bakalım, Ethan Wate.” Bir tost tabağıma iniş yaptı, pe- şinden de pastırma geldi ve tepelerine, sağlıklı yağ ve mısır lapasından oluşan bir yığın döküldü. Amma, Link için bir tabak altlığı çıkarmıştı ama üstünde tabak yoktu. Bardak bile yoktu. Link'in onun yaptığı omleti ya da bizim mutfakta pi- şirdiği başka bir şeyi yemeyeceğini biliyordu.

Ne var ki Amma bile şu anda onun neler yapabileceğini söyleyemezdi. Kimse bilmiyordu, özellikle de Link hiç bil- miyordu. Eğer John Breed bir tür Büyücü-Karabasan me- leziyse, Link atlanmış bir nesle dahil demektir. Macon'a göre Link, insanların düğünlerde karşılaşip yanlış isimle çağırdığı o Güneyli kuzenlerin Karabasan türündendi.

Link kollarını başının arkasına götürüp esnedi, rahattı. Ahşap sandalye ağırlığının altında gıcırdadı. “Uzun bir yazdı Wate. Oyuna yeniden girmeye hazırım.”

Zorla yuttuğum bir kaşık dolusu lapayı geri çıkarmamaya çalıştım. Tatları tuhaftı, kuruydu.

Amma hayatı boyunca hiç kötü lapa yapmamıştı. Belki de sıcak yüzünden böyle olmuştu. “Ridley'e bu konuda ne dü- şündüğünü sorduktan sonra bana haber ver istersen?”

Link irkildi ve konunun çoktan açıldığını anladım. “Bu bizim ilk yılımız, Jackson'daki tek Linkarabasan da benim. Etkileyiciyi ve zararsızım ama oldukça kaslıyım- ”

“Ne? Kaslıyla kafiyeli bir şey mi söyleyeceksin? Telaşlı? Uğraşlı?” Gülecektim ama lapamı yumakta zorlanıyordum.

“Ne demek istediğimi anladın.” Anlamıştım. İronik olmanın da ötesindeydi. Sürekli ayrılıp barıştığı kız arkadaşı, Lena’nın kuzeni Ridley, bir Cezbediciydi -istediği erkeği elde edebilirdi, istediği yerde, istediği zamanda, her istediğini yaptırabilirdi. Ta ki Sarafine Ridley’in güçlerini elinden alana dek, ondan sonra Link kısmen Karabasan olmadan günler önce Ridley Ölümlü oldu. Isırıldıktan kısa bir süre sonra dönüşümün başladığını hepimiz gözlemlemiştik, gözlerimizin önünde gerçekleşiyordu.

Link’in inanılmaz ölçüde yağlı, dik saçı birden inanılmaz ölçüde havalı ve yağlı olmuştu. Kaslanmıştı; yüzmeyi öğrendikten çok sonra bile annesinin ona zorla giydirdiği yüzme kollukları gibi pazuları vardı. Bir rock grubunda olmanın hayalini kuran biri gibi değil de gerçekten de bir rock grubundaymış gibi görünüyordu.

“Ben olsam Ridley’le uğraşmazdım. Artık bir Cezbedici olmayabilir ama hâlâ tehlikeli.” Tostumun üstüne lapa ve omlet koyduktan sonra araya da pastırma sıkıştırıp hepsini karıştırdım.

Link bana kusmak istiyormuş gibi baktı. Artık kısmen Karabasan olduğu için yemeğe karşı eskisi gibi ilgi duymuyordu. “Kanka, Ridley’le uğraşmayacağım. Aptalım ama o kadar da değil.”

Ben kuşkuluydum. Omuz silkip kahvaltı sandviçimin yarısını ağzıma tıktım. Tadı tuhaftı. Belli ki pastırmayla abartmıştım.

Bir kelime daha edemedi bir el omzumun kavradı ve yerimden zıpladım. Bir an için kendimi rüyamdaki su kulesinin tepesinde bulmuştum, bir saldırıyı savuşturmaya çalışıyordum. Ama karşımdaki sadece Amma’ydı, her zamanki gibi okulun ilk günü için vaaz vermeye hazırlanıyordu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bileğine bağladığı ipi fark

etmeliydim. Yeni bir tılsım daima kara bulutların yaklaştığının habercisiydi.

“Siz çocuklar ne düşünüyorsunuz bilmiyorum, sanki sıradan bir günmüş gibi öylece oturuyorsunuz. Daha bitmedi -ne ay ne bu sıcak ne de Abraham Ravenwood meselesi. Sanki son bulmuş gibi davranıyorsunuz, ışıklar yanmış ve sinemadan çıkma vakti gelmiş gibi.” Sesini alçalttı. “Eh, bu kilisede çıplak ayakla yürümek kadar yanlış bir düşünce. Her şeyin bir sonucu vardır, siz henüz yarısını bile görmediniz.”

Ben sonuçlardan haberdardım. Baktığım her yerdeydiler, onları görmemek için ne denli uğraşsam da oradaydılar.

“Efendim?” Link, Amma gitgide karanlık bir havaya bürünürken susması gerektiğini bilmeliydi.

Link’in tişörtünü sıkıca kavrayıp Black Sabbath baskısının üstünde çatlaklar oluşmasına yol açtı. “Oğlumun yakınlarında dur. Şimdi senin de başın belada ve bunun için on defa daha üzgünüm ama belki de bu, siz aptalların başınıza daha fazla bela sarmamanıza yardımcı olabilir. Duydun mu beni Wesley Jefferson Lincoln?”

Link korkuyla başını salladı. “Evet efendim.”

Oturduğum yerden Amma’ya baktım. Link’i hâlâ sınımsız tutuyordu ve onu bırakmak gibi de bir düşüncesi yoktu.

“Amma, gerilme. Okulun ilk günü o kadar. Yaşadıklarımıza kıyasla bu hiçbir şey. Jackson Lisesi’nde Kızgınlar, Karabaşanlar ya da İblisler yok.”

Link boğazını temizledi. “Eh, bu o kadar da doğru değil.” Gülümsemeye çalıştı ama Amma tişörtünü daha da sert çekti, öyle ki Link en sonunda yerinden kalkmıştı.

“Sence bu komik mi?” Link bu sefer sessiz kalacak kadar akıllıydı. Amma bana döndü. “İlk dişini bir elmayı ısırırken kaybettiğinde yanımdaydım, Pinewood Derbisi’nde koşurken de. Diyorama* yapmak için ayakkabı kutularını kesip

* Bir olayın ışık oyunu yardımıyla üç boyutlu olarak modellenmesi.

doğum günlerinde yüzlerce keki kremayla süsledim. Su koleksiyonun seni uyardığım gibi buharlaştığında ağzımı bile açmadım.”

“Doğru efendim.” Doğruydum. Amma hayatımdaki en istikrarlı şeydi. Annem öldüğünde yanımdaydı, babam kendini bu yüzden kaybetmek üzereyken de yanımdaydı.

Tişörtümü kavradığı gibi bıraktı, önlüğünü düzeltti ve alçak sesle konuşmaya başladı. Bu fırtınayı üstümüze çeken her neyse artık geçmişti. Belki de sıcaktandı, hepimizi etkiliyordu.

Amma camdan dışarı baktı, Link’le benim üstümden dışarıyı izledi. “Hep buradaydım Ethan Wate. Burada kalacağım, tabii sen kaldığın sürece. Bana ihtiyacın olduğu kadar. Ne bir dakika az, ne de bir dakika fazla.”

Bu da ne demekti şimdi? Amma benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı, sanki burada olmayacağım ya da ona ihtiyaç duymayacağım bir zaman gelecekmiş gibiydi.

“Biliyorum Amma.”

“Gözlerime bak da bana en az benim kadar korkmadığını söyle.” Sesi alçaktı, bir fısıltı gibiydi.

“Tek parça halinde döndük. Önemli olan da bu. Diğer her şeyi sonra düşünebiliriz.”

“Öyle kolay değil.” Amma hâlâ sanki kilisenin ön sırasındaymış gibi sessizce konuşuyordu. “Dikkatini ver. Gatlin’e döndüğümüzden beri herhangi bir şey, tek bir şey bile eskisi gibi mi?”

Link başını kaşıyarak cevapladı. “Efendim, eğer Ethan ve Lena’yla ilgili endişeleniyorsanız, söz veririm ben burada olduğum sürece, yani insanüstü kuvvetimle falan, onlara bir şey olmayacak.” Kol pazusunu gururla şişirdi.

Amma alaycı bir kahkaha bastırdı. “Wesley Lincoln, haberin yok mu? Göğün düşmesini nasıl engelleyemezsen, benim bahsettiğim şeyleri de engelleyemezsin.”

Çikolatalı sütümden bir yudum aldım ve neredeyse ma-

saya kusuyordum. O kadar tatlıydı ki şeker boğazımı öksürüp şurubu gibi kapladı. Pamuk tadındaki omletim ve kum gibi lapam gibiydi.

Bugün her şey bir tuhaftı, her şey ve herkes.

“Sütün nesi var Amma?”

Başını salladı. “Bilmem Ethan Wate. Ağzının nesi var?”

Bir bilseydim.

Kapıdan çıkıp Külüstür’e bindiğimizde eve son kez bakmak için arkama döndüm. Neden bilmiyorum, Amma camda durmuş, perdelerin arasında benim uzaklaşmamı izliyordu. Hiç bilmesem, Amma’yı da tanımasam, ağladığına yemin edebilirdim.